

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ
εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ' Ἀνρίου. — Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη :
ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. —
Α. Schneegans : ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Θωμᾶ Βαίλεϋ "Αλ-
δριχ : Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ, Ἀμερικανικὸν διήγημα.

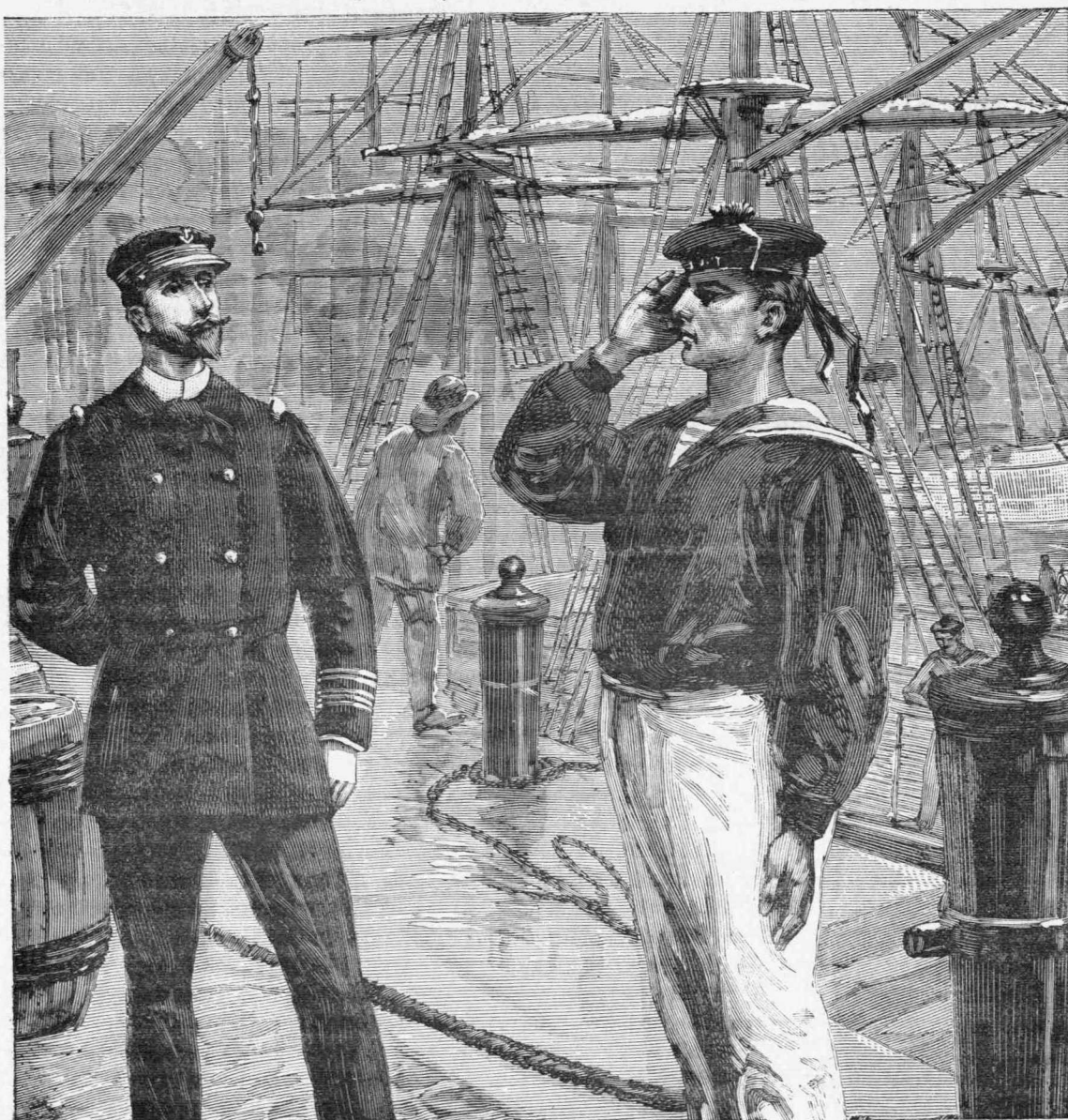
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

Ἀπὸ τῆς 4 Φεβρουαρίου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν ἀείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομακρυσμένην, νὰ ἐξελίσῃ πρὸ αὐτοῦ ἕτερα, ἀρχαιότερα ἢ ἡμεῖς καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπιροτήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Πρωίαν τινά, καθ' ἣν ἐφαίνετο περισσότερο τοῦ συνήθους ἀνιῶν, διότι τὴν ἐσπέραν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὸν χορὸν τοῦ νομάρχου, ἦλθε πρὸς ὑπάντησίν του ὁ Ζιλδὰ εἰς τὴν προκουμαίαν ἔνθα περιεπάτει.

Ὁ ναύτης ἐσταμάτησεν εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βημάτων ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔχαιρέτισε στρατιωτικῶς.

Ἄπορῶν ὁ Πλεμὸν τὸν προσεκάλεσεν.

— Τί εἶνε, Ζιλδὰ; ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆς;

— Ναί, κύριε πλοίαρχε, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

— Λέγε λοιπόν.

— Ἦθελε νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ἀφοῦ βαρύνεσθε νὰ μένετε εἰς τὴν ξηρὰν...

— Αἶ; τί λέγεις; ποῖος σοῦ εἶπε πῶς βαρύνομαι;

Ὁ ναύτης ἐφάνη ἀμυχανῶν.

— Τότε, κύριε πλοίαρχε, ἠπατήθη καὶ ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω παρὰ νὰ σὰς ζητήσω συμπάθειον καὶ νὰ γυρίσω τὴν πλάτην.

Ὁ Πλεμὸν ἐγέλασε μετ' εἰλικρινείας.

— Ὅχι, εἶπεν, ἐξακολούθησε ὑπόθεσε ὅτι δὲν ἠπατήθης διόλου.

— Τότε ἰδοὺ τί τρέχει. Πρέπει νὰ ἔξυρετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι χθὲς ὁ κυβερ-

νήτης τοῦ 29, ὁ κύριος Δεμπέργ, ὁ ὁποῖος ἦτο συναδέλφος σας ἐπὶ τοῦ Βόρδα ἐπροσπάθησε νὰ ἀνατιναῖξῃ μετ' ὑπόνομον ἕνα σκόπελον τοῦ κόλπου ἐκεῖ κάτω, ἔξυρετε.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν ἔγινε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κακὰ.

— Πῶς... κακὰ;

— Ναί! διότι αὐτὸς ὁ διαβολουμένος βράχος ἀντὶ νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ κάτωθεν, ἐσχίσθη εἰς δύο κομμάτια καὶ τὸ μισὸ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ στενὸν πέρασμα καὶ τὸ ἔφραξεν. Δὲν ἤμπορεῖ πλέον κανεὶς νὰ περάσῃ.

— Καλὰ, Ζιλδὰ! θὰ περάσωμεν ἀπὸ ἄλλου.

— Βέβαια, κύριε πλοίαρχε, βέβαια. Εἶνε ἀδιάφορον διὰ τὰ τορπιλλοβόλα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ ψαράδικα καϊκια. Θὰ ἐπιστρέψουν τὴν νύκτα χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸ πρᾶγμα καὶ μερικὰ ἐξ αὐτῶν θὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὸν βράχον. Δὲν νομίζετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι κάποια θεραπεία πρέπει νὰ γείνη δι' αὐτό;

Ὁ Πλεμὸν προσέβλεψε μετὰ περιεργείας τὸν ναύτην.

— Ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρει αὐτὸ ἐμέ; εἶπεν. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν κ. Δεμπέργ...

Ὁ Ζιλδὰ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ὁ κ. Δεμπέργ ἐπιθυμεῖ τόσο πολὺ νὰ ὑπάγῃ τὸ βράδυ εἰς τὸν χορὸν, ὅσον σεῖς δὲν ἔχετε καμμίαν διαθέσιν καὶ ἂν ἠθέλετε νὰ τοῦ κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν...

Ἡ φαιδρότης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Πλεμὸν.

— Ἄ, ἔτσι!... αὐτὸς σ' ἐπεφόρτισε νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς;

— Βέβαια, κύριε πλοίαρχε. Ἀλλὰ μοῦ ἦλθε κ' ἐμέ ἡ ἰδέα εἰς τὸ κεφάλι, διότι δὲν θέλω νὰ σὰς βλέπω νὰ στενοχωρησθε, κύριε πλοίαρχε, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ διασκεδάσετε μετ' αὐτὸν τὸν περίπατον.

— Χμ!... εἶπεν ὁ ἀξιωματικός. Κρύπτεις τὸν σκοπὸν σου, ἐσύ. Κάτι ἄλλο θὰ εἶνε βέβαια.

— Ἄν εἶνε ἄλλο, κύριε πλοίαρχε, θὰ τὸ ἰδῆτε.

Ὁ λόγος οὗτος ἔπεισε τὸν Πλεμὸν.

— Ἄς εἶνε! εἶπε συμπερασματικῶς θὰ ὑπάγω εἰδοποίησε τὸν κ. Δεμπέργ καὶ ἄς ἐτοιμάσουν τὸ πλοῖον.

— Τὸ 29;

— Τὸ 29.

Ὁ Ζιλδὰ ἀπεμακρύνθη κροτῶν τοὺς δακτύλους του.

Οἱ φύσει ἀγαθοὶ ἄνθρωποι προαισθάνονται ἐνδομύχως, μαυτεύουσι τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην τῶν ἄλλων.

Ὁ πλοίαρχος ἐγίνωσκε πρὸ καιροῦ τὸν ναύτην του καὶ ἦτο βέβαιος περὶ τῆς βαθείας στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν. Ἦτο λίαν ἐνήμερος ὡς πρὸς τὴν εὐσέβαστον οἰκειότητα τῶν ὑποδεστέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, ἰδιαιτέρως δὲ ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, ἀτινα ὁ Ζιλδὰ ἔτρεφε πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐμάν-

τευσεν ἀμέσως ὅτι ὑπὸ τὸ στρατήγημα τοῦ ναύτου ὑπεκρύπτετο σκοπὸς τις ἀπροσδοκῆτος καὶ εὐχαρίστου ἐκπλήξεως.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τούτοις ἐζήτει πρόφασιν ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ τοιαύτη εὐκαιρία.

Κατὰ συνέπειαν, ἔλαβε τὰ μέτρα του καὶ εἰδοποίησε τὸν ὑποπλοίαρχον κυβερνήτην τοῦ 29, ἔγραψε δικαιολογούμενος πρὸς τὸν νομάρχην, ὅτι ἕνεκα τοῦ κατεπείγοντος τῶν ληπτέων μέτρων θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ τὴν ἐσπέραν καὶ ἴσως ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μορβιχὰν.

Ἦσυχος ἤδη διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

Τὸ τορπιλλοβόλον ἀνέμενε ὑπὸ ἀτμόν.

Ἦτο περίπου ἡ ἐνάτη καὶ ἡμίσεια τῆς πρωίας καὶ κατὰ πιθανότατα δὲν ἔμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος εἰμὴ ἄργά, μετὰ μεσημβρίαν.

Ὅ,τι ἰδίως ἐξέπληξε τὸν Πλεμὸν ὅτε τὸ πλοῖον ἔλυσε καὶ τὸν τελευταῖον κάλων ἦτο ἡ φαιδρὰ ὄψις τοῦ Ζιλδὰ.

Ἄπετάθη πρὸς αὐτὸν μετ' εὐθυμίας.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἠρώτησε, τί σκοποὺς ἔχεις ἐσὺ καὶ τί μοῦ προετοιμάζεις;

— Πλοίαρχε, ἀπήντησεν ὁ Ζιλδὰ, μὰ τὴν πίστιν μου, τώρα θὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πρόκειται ν' ἀνατιναχθῇ ὄλως διόλου αὐτὸς ὁ παληόβραχος ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μοῦ προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἶνε ὅτι εἴμεθα εἰς τὸ πέλαγος, τρέχομεν δεκακοκτὼ μίλλια τὴν ὄραν καὶ ἔχομεν καὶ σὰς εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Πλεμὸν ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐκ τοῦ λιμένος ἔξοδον τοῦ τορπιλλοβόλου. Ἀφοῦ ἀπαξ ἀνέλαβε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ὑφισταμένον του εἰς τὰ καθήκοντά του ἀφωσιώθη ἐξ ὀλοκλήρου περὶ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐν τούτοις τὸ 29 ἔτρεφε μετ' ἡσυχίας του ταχύτητα, ἀντικρὺ τῆς παραλίας διασχίζον τὴν γαλήνιον καὶ διαυγῆ θάλασσαν, ἥς τὸ κυανοῦν χρῶμα κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τοῦ ἔτους προὐκάλει εἰς τὸν νοῦν τοῦ πλοίαρχου πληθὺν ἀναμνήσεων τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν αὐτὸς ἦτο ὑποπλοίαρχος.

Τὸ ἀνεπιστόμενον ἐνώπιόν του πανόραμα, ὅπερ πολλακίς ἕως τότε εἶχεν ἰδεῖ, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι περιεβάλλετο κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην νέαν λάμψιν. Ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ζενίθ ἐπέχεεν ἐπὶ τῶν χαμηλῶν βράχων καὶ τῶν πέριξ τοπίων πῶς δαψιλές, οἰονεὶ πυρπολῶν αὐτά. Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης χαῦνον καὶ θωπευτικὸν ἐφαίνετο λείχον τὴν γῆν μετὰ φρικιάσεως ἠδυπαθείας. Ἀφ' ἐτέρου ἡ γῆ εἶχε περιβληθῆ στωλὴν ἐορτάσιμον. Τὴν προτεραιάν εἶχε βρέξει καὶ τὰ δένδρα καθύγρα ἔτεινον τοὺς πρασίνοὺς κλάδους των πρὸς τὴν αὔραν, ὡσανεὶ ἠθέλον ν' ἀναπνεύσωσι κάλλιον τὴν ἐκ τοῦ πελάγους προερχομένην πνοήν. Οἱ πόροι τῆς φύσεως διεστέλλοντο ἠδονικῶς. Τὸ πᾶν ἐπόθει, τὸ πᾶν ἀπῆτει τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος κατὰ τὴν χαρίεσσαν ἐ-

κείνην εποχήν τῆς νεότητος τοῦ ἔτους.
Ἐφθασαν εἰς τὸν κόλπον, ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ ἀκτὴ ἐξετείνετο ἀνωθεν τῆς διαυγοῦς ἐπιφανείας τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲ τ' ἀκρωτήρια καὶ τὰς χερσονήσους τῆς. Ὁ Πλεμὸν εἶχεν ἐπανελθεῖν εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυβερνήτου, ἐκεῖθεν δὲ ὄρθιος, μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους παρετήρει παρερχομένην τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἠγνόει ποῦ ν' ἀποδώσῃ τὴν παράδοξον εὐδιαθεσίαν, ὑφ' ἧς κατεκλύζετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

Πᾶσα λάμψις, πᾶσα σκιά τοῦ μαγικοῦ θεάματος ἔθελε τὴν ὄρασίν του, πᾶσα εὐωδία ἐμέθυσκε τὴν ὄσφρησίν του.

Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐξετείνοντο καλύβαι ἀλιέων, οἰκίσκοι ἐκ πηλοῦ καὶ σανίδων περικυκλούμενοι ὑπὸ φραγμῶν ἐκ δικτύων ξηρανομένων εἰς τὸν ἥλιον. Παιδιά περιεφέροντο παρὰ τὸ παράλιον ἕτερα τολμηρότερα, ἀποστάζοντα ἐκ θαλασσίου ὕδατος, ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν χαμηλοτέρων βράχων καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἐκθάμβους, μὲ στόμα ἀνοικτὸν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, παρετήρουν τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐγνώριζον ἤδη, ὡς ἰδόντα ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ἴδιον ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν ὁμοίων του.

Τὸ 29 ἐμετρίασε τὴν ταχύτητά του.

Διωλίσθαιεν ἤδη ἀθροῦσως, μόλις ἀναπνέον ἀναμέσον τῶν κρυφίων ὑφάλων, οὐς τὸ πέλαγος ἐκάλυπτε δι' ὑγροῦ πέπλου.

Ἀψφνης ὁ Πλεμὸν ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τὴν ῥέμβηθι του.

Ὁ Ζιλδᾶ, ὅστις ἐκράτει τὸν οἶακα, εἶπεν αὐτῷ :

— Πλοίαρχε! ἐδῶ εἶνε.

Καὶ τείνων τὸν δάκτυλον ὁ ναύτης ἔδειξε δύο ἐκ γρανίτου κορυφᾶς προεξεχούσας εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ ὀργυιῶν ἀπ' ἀλλήλων.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Πλεμὸν, ἀλήθεια! Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μία μόνη κορυφή.

Ἡ ὑπόνομός μας τὰ ἔκαμε αὐτά, εἶπεν ὁ ναύτης.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Πλεμὸν, αὐτὸ θὰ εἶπῃ νὰ κάμνη κανεὶς ἔργα μηχανικοῦ.

Ἦρχισε τότε νὰ ἐξετάζῃ τὸ πρακτέον. Ἡ ἀμπωτις ἐμελλε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τρεῖς ὥρας. Ἐπρεπε νὰ περιμένωσιν ὅπως ἀποσυρθῇ τὸ ὕδωρ πρὶν ἢ ἐπιληφθῶσι τῆς ἐργασίας. Ὅθεν ὁ ἀξιωματικὸς ἀπεφάσισε ν' ἀποβιβάσθῃ εἰς τὴν ξηρὰν.

— Θὰ εὐρῶ νὰ γευματίσω ἐδῶ τριγύρω; ἠρώτησε τὸν Ζιλδᾶ.

— Εἶν' ἐδῶ μία γυναῖκα, κύριε πλοίαρχε, ἡ ὁποία κατασκευάζει τὴν ψαρόσουπαν καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην.

Τὸ ἀκάτιον τοῦ τορπιλλοβόλου προσήγγισεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ὁ Πλεμὸν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ζιλδᾶ καὶ ἐνὸς ἑτέρου ναύτου, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐμελλε νὰ προγευματίσῃ.

Ὁ ναύτης δὲν ἤπατατο.

Εὐρην εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς οἰκίσκον τινὰ καθαριώτατον, κατοικούμενον ὑπὸ τῆς χήρας ἀρχαίου ναυτικοῦ, ἦτις ὑπεδέχθη μετὰ προθυμίας τὸν πλοίαρχον.

Εἶχεν οἶνον κοινὸν καὶ μηλίτην. Τὸ ρόφημα ἔβραζεν ἤδη εἰς τὴν χύτραν, διότι ἡ μάγειρος εἶχε φαίνεται προῖδει τὴν περίστασιν. Ἐτέθη εἰς τὸ τηγάνιον μία ὀμελέττα καὶ ἐξεκρεμάσθη ἐν χοιρομήριον ἀπὸ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς.

Ὁ Πλεμὸν ἔφαγε καὶ ἔπινε κατ' ἀρέσκειαν.

Ὁ Ζιλδᾶ ἔλαβεν αὐτὸν κατὰ μέρος.

— Δὲν κάμνετε καὶ ὀλίγον περίπατον, κύριε πλοίαρχε, τοῦ εἶπε, διὰ νὰ ξαιμουδιάσουν τὰ πόδια σας;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐνόησεν ὅτι καὶ τοῦτο συμπεριλαμβάνατο εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀπροσδοκῆτου, ὅπερ ἐπεφύλαττεν αὐτῷ ὁ Ζιλδᾶ. Διὸ ἀπήντησε :

— Περίπατον; Τὸ θέλω, ἀκοῦς ἐκεῖ; Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;

Ὁ ναύτης ἀπετόλμησε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν:

— Ἐεύρετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον ὅπως σεῖς; ἀλλὰ μόνον τοῦτο, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας, γνωρίζω ὅλ' αὐτὰ τὰ μέρη, καλλίτερα ἴσως ἀπὸ σας, διότι ὅλα τὰ ἔχω τριγυρίσει. Τὸ κοιμητήριον τοῦ Ρογκενδᾶς δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἂν ἀγαπᾶτε πηγαίνομεν ἕως ἐκεῖ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πλεμὸν ἐπληρώθησαν δακρῶν.

Μετὰ συγκινήσεως ἀπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ζιλδᾶ.

— Εἶσαι καλὸς νέος! τοῦ εἶπεν. Γνωρίζεις ὅτι ἐκεῖ ἀναπαύονται οἱ γονεῖς μου καὶ ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὸ ἐπισκέψωμαι συχνά. Αὐτὴν τὴν ἐκπληξίν ἠθέλησες νὰ μοῦ κάμης;

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ αἰνιγματώδης ναύτης.

— Καλὰ! ἔστω, παιδί μου. Ἐμπρός; δεῖξέ μου τὸν δρόμον καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Ἐδῶκεν ἐν τάχει διαταγὰς τινὰς πρὸς τὸν δεῦτερον ναύτην, ὅστις εἶχε μείνει ὀπισθεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμπώτιδος καὶ κατ' οὐδὲν ἤθελε βλάψῃ ἢ ἀπουσία του.

Καὶ ἀκολουθῶν τὸν ναύτην, ἤρχισε νὰ ἀναβαινῆ μετ' αὐτοῦ τὴν κλιτὸν τῆς ἀκτῆς.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δὲν εἶχε μεταβῆ πρὸς τὴν μητέρα τῆς. Ὅταν ἡ Παλάσσα πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐζήτησε καὶ ἐκ δευτέρου τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ, ἡ κυρία Κόροβοφ διέταξεν αὐτὴν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐνδυσθῇ, εἰπούσα ὅτι θὰ μεταβῇ πρὸς τὴν μητέρα τῆς. Ἐξελ-

θοῦσα πρὸ τῆς θαλαμηπόλου τῆς αὐτῆς, ἐμίσθωσεν ὄχημα καὶ, διαταξάσα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ σκιᾷ, ἀπέναντι τοῦ πυλῶνος τῆς οἰκίας τῆς, ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ, παρεφύλασσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς, πότε θὰ ἐξέλθῃ ἡ Παλάσσα. Ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἡ Λιουδμήλα εἰδοῦσα ὅτι αὕτη ἐμίσθωσεν ἔγκυθρον, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην τῆς νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτό, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ χάσῃ τὰ ἔχνη τῆς κορασίδος καὶ ἀφίκετο μέχρις αὐτῆς τῆς κλίμακος, ὅπου καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀνέλθῃ ἀναμένουσα τὴν ἐξοδὸν τῆς Παλάσσας ἢ τοῦ Πλάτωνος Βασιλείεβιτς.

Ὁ θυρωρὸς τὴν ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν τί ἐπεθύμει.

Ἡ Λιουδμήλα ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του γραμματίον ἐνὸς ρουβλίου καὶ ἐδήλωσεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀναμείνῃ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κλίμακος τὸν Βελτίστσεφ. Ἰκανοποιημένος ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης ὁ θυρωρὸς ἐκρύβη εἰς τὸ φυλακεῖόν του, χωρὶς ν' ἀνησυχῆσῃ ἐπὶ πλεόν αὐτὴν διὰ τῆς παρουσίας του.

Ἡ Λιουδμήλα ἐκεντᾶτο ὑπὸ τοῦ πῶθου νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ οἶκημα καὶ νὰ συλλάβῃ ἀμφοτέρους ἐπ' αὐτοφῶρῳ, ἀλλὰ συνεκρατήθη τὸ σκοποῦ τούτου, στοχασθεῖσα, ὅτι ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος θὰ προειδοποιήσῃ αὐτοὺς καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ ἢ νὰ κρυβῶσιν, ἢ νὰ λάβωσιν οἰαδήποτε μέτρα προφυλάξεως.

Ἀλλὰ δὲν ἀνέμενεν ἐπὶ πολὺ.

* *

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐπιστρέψητε, ἐγὼ δὲν σας ἐμποδίζω! εὐσταθῶς καὶ ἠρέμα εἶπεν ἡ Λιουδμήλα εἰσερχομένη εἰς τὸν προθάλαμον. Ἀ! καὶ σὺ ἐδῶ, Παλάσσα;! . . . Χαίρω πολὺ! Νὰ ἰδῆς ποῦ εἶχα ἀνάγκην νὰ σὲ ἰδῶ καὶ σένα. Μείνετε ἐδῶ! Πλάτων Βασιλείεβιτς, ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ. Λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐκδυθῆτε τὴν γοῦνάν σας καὶ νὰ ἔλθετε μαζί μου μέσα! μόνον πέντε λεπτὰ θὰ σας ἀπασχολήσω, ὄχι περισσότερα.

Τεταραγμένος, ὡς μαθητῆς, ὁ Πλάτων, ὑπετάγη ἀναντιρρήτως εἰς τὴν ἀπαίτησίν τῆς.

— Ἐλα μέσα καὶ σὺ, Παλάσσα, ἐπρότεινεν αὕτη τῇ θαλαμηπόλῳ.

Καὶ ἄπαντες ὁμοῦ μετέβησαν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Βελτίστσεφ.

— Κυρά μου, ἠρέμα καὶ συγκεκρατημένως ἀπετάθη ἡ Λιουδμήλα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον αὐτῆς, εἰμπορεῖς πλεόν νὰ μὴ ἐπανελθῆς εἰς τὸ σπίτι μου. Αὐριον τὸ πρωὶ ἔλα νὰ πάρῃς τὰ πράγματα καὶ τοὺς μισθοὺς σου, ἀλλ' ἀπόψε δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ πειὰ στὸ σπίτι μου! Τώρα εἰμπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ κορασὶς, ἀκουσίως ὑποκύπτουσα ὑπὸ τὸ ψυχρῶς σταθερὸν ἐκείνης βλέμμα καὶ τὸν ἐπιτακτικὸν λόγον, ἐξῆλθεν ἀναυδος ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου.

— Τώρα μένει νὰ τελειώσω καὶ μαζύ σας, Πλάτων Βασιλεγεβιτζ, κλείουσα κατόπιν αὐτῆς τὴν θύραν, ἀπετάθη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ ἢ Λιουδημίλα. Πρὸ δύο ἀκόμη ἐβδομάδων με παρεκαλεῖτε νὰ σὰς λυπηθῶ· ἐγὼ σὰς ἐπίστευσα καὶ συγκατετέθην εἰς τὰς γνωστὰς συμφωνίας, ἀλλ' ἅπασα ἡ διαγωγή σας ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε μία προσποίηση· ἐμηχανεύθητε ἐναντίον μου ὑποχθονίους δολογραφίας καὶ κατορθώσατε, ὥστε νὰ μὴ σὰς πιστεύω πλέον. Δὲν θέλω νὰ μάθω πρὸς ποῖον σκοπὸν ἦλθε εἰς τὴν οἰκίαν σας ἢ κόρη αὐτῆ, ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι ἦτο, κ' ἐγὼ ἐννοῶ τοὺς σκοπούς σας. Τώρα ἐβεβαιώθη ὅτι εἶν' ἀδύνατον νὰ ζήσω μαζύ σας καὶ ὅτι πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. Σεῖς με ἐκλαμβάνετε ὡς ἐχθρόν σας, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ὁ εἰλικρινέστερος, ὁ στενωτέρος φίλος σας. Δυστυχῶς τοῦτο δὲν τὸ καταλαμβάνετε.

Ὁ Πλάτων ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ πικρίας.

— Μὴ μειδιάτε, Πλάτων Βασιλεγεβιτζ! . . . Ναί· ἤμην φίλη σας! Ἄν ἀπεφάσισα νὰ ἰδιοποιηθῶ τὰ χρήματά σας, ἔπραξα τοῦτο διὰ τὴν εὐτυχίαν σας! Πολὺ καλῶς γνωρίζω τὸν χαρακτήρα, τὸ ἀτυχὲς πάθος σας πρὸς τὴν τυχρὰν τοῦ χρηματιστηρίου κυβείαν, πρὸς τὰς ἐφημέρους ἐπιχειρήσεις, αἵτινες θάττον ἢ βράδιον θὰ σὰς καταστρέψωσι, θὰ σὰς σύρουν μέχρι τῆς πτωχείας, μέχρι τῆς μηδαμινότητος, ἴσως καὶ μέχρι νέων ἐγκλημάτων. Μετὰ τὸ πάθος τοῦτο κακῶς θὰ τελειώσητε, Πλάτων Βασιλεγεβιτζ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἤκουε σοβαρῶς, ἰστάμενος παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένῃ ἔχων.

— Ἐγὼ ἐφρόνου, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδημίλα, ἐγὼ ἤλπίζον, ὅτι ὑπανδρευομένη σας, θὰ ἠδύναμην διὰ τῆς ἀγάπης μου νὰ καταπνίξω τὸ ἄθλιον τοῦτο πάθος, ὅτι θὰ συνέλθητε ἐπὶ τέλους καὶ ἀντὶ τῶν ἐπιχειρήσεων θὰ ἐνασχοληθῆτε εἰς ἐντιμὸν τινα καὶ ἀνταξίαν ὑμῶν ἐργασίαν, ἡ ὁποία πολὺ θὰ ἠδύνατο νὰ σὰς ἀνυψώσῃ· ἐφρόνου ὅτι ἀγαπῶν με, θὰ ἐψυχραίνεσθε πρὸς τὸ χρηματιστήριον· ἐμερίμνου οὐχὶ περὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀλλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τῶν γηρατειῶν σας, ἐπὶ τέλους, περὶ τῶν τέκνων σας, ἂν ἀπεκτᾶτέ ποτε τοιαῦτα. Καὶ δι' ἅλα αὐτὰ ἐγὼ ἤθελον νὰ διαφυλάξω ἀθικτα τὰ παρόντα ὑμῶν μέσα· ἐγνωρίζον ὅτι μόνον εἰς χεῖράς μου θὰ ἦσαν ταῦτα ἀσφαλῆ· σὰς λέγω, γνωρίζω τὸν χαρακτήρα σας, διὰ τοῦτο ἐδέησε νὰ προσενεχθῶ πρὸς ὑμᾶς τόσο ἐπιμῶνως, τόσο σκληρῶς. Ἴδου ἡ ἐξήγησις τῶν πράξεών μου! Τώρα ἰδῆτε καὶ τὰς ἰδικάς σας! Αἱ πράξεις σας, ὡς πρὸς ἐμέ, εἶνε σειρά ταπεινῶν δολογραφῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶνε καὶ μία σκληροτάτη προσβολή! Κ' ἐγὼ, ἔξεύρετε, Πλάτων Βασιλεγεβιτζ, εἰς οὐδένα συγχωρῶ τὴν προσβολήν· δι' αὐτὸ ἔχομεν ἀκόμη λογαριασμὸν μαζύ σας!

Ἡ Λιουδημίλα ἠγέρθη τῆς θέσεως αὐτῆς.

— Φρονῶ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸ πᾶν ἐτελείωσε μετὰξὺ μας! μετ' ἀποφάσεως ἐδήλωσεν αὐτῇ τῷ Βελτίστσεφ. Μείνετε μετὰ τὰ χρήματά σας, κ' ἐγὼ μένω μετὰ τὰ ἔγγραφα μου. Διὰ νὰ ἐξασφαλισθῶ ὅμως ἀπὸ τὰς μηχανορραφίας καὶ τὰς ἀποπειράς σας, αὐριον εὐθὺς ἀναχωρῶ ἐκ Πετροπόλεως. Διὰ ποῦ; τοῦτο πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ τὸ μαθῆτε, ἀλλὰ ταχέως θὰ ἀκούσητε περὶ ἐμοῦ!

Καὶ ἡ Λιουδημίλα ἐξῆλθεν ἡρέμα τοῦ σπουδαστηρίου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐπὶ μακρὸν ἴστατο ἔτι παρὰ τὴν τράπεζαν, κεκυφῶς, ὡσεὶ προσεβλήθη ὑπὸ ἐνεότητος. Οὐτε λάμψις σκέψης, οὐτε κινήσις αἰσθημάτων τινος ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τοῦ ὤχρου καὶ ζοφεροῦ προσώπου του. Ἦτο κατακτατημένος, μηδενισμένος, κατάπληκτος, καὶ δὲν ἐπρόφθασεν ἀκόμη νὰ συνέλθῃ.

Ἄλλ' ἰδοὺ οὗτος, ἰσχυρῶς συνθλίψας τὰς σιαγόνας ἔτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ μετ' ἀγρίας ταραχῆς ἔστρεψε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα. Ὑπὸ τὴν χεῖρά του συνέπεσε καθέδρα τις· συνήρπασεν αὐτὴν μετὰ λύσσης καὶ τὴν ἔθραυσεν εἰς τεμάχια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ θαλαμηπόλος προσέδραμεν εἰς τὸν θόρυβον, ἀλλ' ὁ Βελτίστσεφ τοσοῦτον ὀργίλως προσέβλεψεν αὐτὸν καὶ μετὰ τοιαύτην φωνὴν ἀνέκραξεν «ἔξω!», ὥστε ὁ δυστυχῆς μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν του ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ.

Ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐκρέματο μεγάλη φωτογραφικὴ εἰκὼν τῆς Λιουδημίλας, λαμπρῶς φωτοσκιαζομένη δι' ἀκβαρέσας. Ὁ Βελτίστσεφ τυχαίως προσέβλεψεν ἐπ' αὐτῆς καὶ αἴφνης ἀποσπᾶσας αὐτὴν ἐκ τοῦ τοίχου, κατέρριψεν εἰς τὸ δάπεδον τὸ κομψὸν ἐκ καρύου πλαίσιον καὶ μετὰ λύσσης ἤρξατο συνθλῶν διὰ τῶν πτερονῶν του τὴν ὕαλον καὶ καταπατῶν τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαπωμένης γυναίκος.

Ἦτο αὕτη ἀθλία καὶ ἀσθενῆς ἐκδίκησις.

Σπασμοὶ ἤρξαντο νὰ πνίγωσι τὸ στήθος καὶ τὸν λάρυγγά του. Βυθίσας εἰς τὴν κόμην αὐτοῦ τοὺς δακτύλους του, κατέπεσε πρηνῆς ἐπὶ τοῦ εὐρέος τουρκικοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀνελύθη εἰς ὄδυρους. Οἱ λυγμοὶ ἔπνιγον αὐτόν, ἀλλὰ δάκρυα δὲν ἀνέβλυζον. Ἐδάκνε τὸ ἐξ ὀλοσηρικοῦ προσκεφάλαιον καὶ ἔτρεμεν ὄλος ὑπὸ σπασμωδικῶν ρίγους, ἐν δεινῇ διατελῶν ὑστερικῇ προσβολῇ.

«Δοῦλος... δοῦλος... Τώρα τετέλεστα! . . . Τώρα πλέον εἶμαι δοῦλος αὐτῆς ἐς ζεῖ!» θολερῶς ἐπήρχετο ἡ φοικώδης αὐτῆ σκέψις εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Πλάτωνος Βασιλεγεβιτζ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Τέλος τοῦ δευτέρου μέρους.

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Θ'

Βρεῖα καὶ ἀποπνίγουσα ἀτμόσφαιρα ἐπέκειτο τῆς κλιτύς τῆς Βαδιάτσας. Ὑποκίτρινος διαφανῆς πέπλος περιέστεφε τὸν ὀρίζοντα, ἐν ᾧ ἰσχυρὸς καὶ διακεκομμένος ἄνεμος ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων. Σιωπηλὴ ἡ Νίνα, ἐκίνει τὴν κεφαλὴν παρατηροῦσα τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ τὰ μαῦρα πυκνὰ νέφη, ἅτινα ὀλοῦν συνεσπυρεύοντο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν πέριξ ὀρέων.

Καὶ ἡ Φελιτσιτά ἐπίσης παρετήρει μετ' ὄμμα περίφροντι τὴν ἐπαπειλουμένην καταιγίδα.

— Νὰ εἶναι ἄρα γε σήμερον ὁ πατέρας 'στὰ βουνα; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον. Ταῦτα ὅμως λέγουσα ἐσκέπτετο καὶ ἄλλον τινα ἐπίσης προσφιλή.

— Φυσᾶ σιρρόκος, ἀκριβῆ μου Φελιτσιτά! καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ μὴν κινήσῃ ὁ πατέρας ἀπὸ τὸ Μιλάτσο· πρὶν βραδυάσῃ θὰ ἔχωμεν καταιγίδα καὶ οἱ χεῖμαρροι θὰ πλημμυρήσουν· καὶ ὅμως πολὺ φοβοῦμαι, διότι λείπει σχεδὸν ἐξ ἡμέρας ὁ ἀγγελιαφόρος, ὁ ὁποῖος ἦλθε ἀπὸ τὸ Μιλάτσο, μὰς εἶπε νὰ τὸν περιμένωμεν σήμερον ἢ αὐριον.

Ἀγέλη αἰγῶν διήρχετο τὴν κλιτύν· τὰ δυστυχῆ ζῶα, ὡς εἰ προησθάνοντο τὸ κακόν, ἔκυπτον περίλυπα τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ὀπισθεν βραδέως βαίνων ποιμὴν, κατὰ σκοπὸν καὶ πεφορτωμένος ὑπὸ φύλλων κάκτου, διηνεκῶς τὰ παρῶτρυνεν, ἵνα προφθάσῃ πρὸς ἄσυλόν τι. Χωρικοὶ τινες, ἐπὶ ὄνων σπυδροντες, τὸν συνήνησαν καὶ τῷ ἐφώναζαν:

— Πρόφθασε, Γιακόπο, κ' εἶναι μακρὰ ἡ καλύβα σου· ἀπ' ἐκεῖ ἄρχισε νὰ βροντᾷ!

Ὁ ἀπαίσιος οὗτος θερμὸς ἀφρικανικὸς ἄνεμος, ὅστις ἀποναρκοῖ τὰ νεῦρα, προυξένει εἰς τὴν Φελιτσιτά καταθλίβουσαν ἀτονίαν. Ρῖγος διέτρεχε τὸ σῶμά της ὅτε ἐσκέπτετο, ὅτι πολὺ πιθανόν, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ πατήρ της ὠδοιπόρει ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ ὄρους, χωρὶς νὰ ἦναι δυνατὸν νὰ εὕρῃ εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος καταφύγιον κατὰ τῆς μετὰ καταπληκτικῆς ὀρμῆς ἐπερχομένης καταιγίδος· ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις φόβος τὴν ἐτάραττε· πρὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν περιέμενε πυρετωδῶς, μετὰ πόθου, ὅστις ὀλοῦν ἠῤῥαξε, τὴν τόσοσιν ποθητὴν ὄσον καὶ ἐπικίνδυνον ἐπίσκεψιν τοῦ ἀξιωματικῶ· καθημερινῶς οὗτος, ἀναζητῶν τὴν ἀγνωστὸν του, ἤρχετο εἰς τὴν κλιτύν, διασχίζων τὰς πλαγίας ὁδοὺς, τὰς σχηματιζομένας ὑπὸ ἡρειωμένων τοίχων καὶ ἀγρίων αἰμασιῶν, κακέτσε δ' ἔφθασε μέχρι τῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖθεν, ἀπηλπισμένος πάντοτε καὶ περίλυπος,

ἐπανάρχετο μελαγχολικός εἰς Μεσσήνην. Μακρόθεν τὸν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, ἡ δὲ καρδία ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως ὀσάκις, ἀνὰ μέσον τῶν οἰκιῶν, ἀνεφαίνετο ἡ ὑψηλὴ ἱπποτικὴ μορφή του· οὐχ ἦττον δὲν ἐτόλμα νὰ παραβῆ τὴν ὀδυνηρὰν ἀπαγόρευσιν τῆς πιστῆς τῆς θαλαμηπόλου, ἐνῶ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ὅταν οὗτος ἐπανάρχετο ἀπηλιτισμένος, κατελάμβανεν ἀφατος λήθη καὶ μελαγχολία. Πόσα μέσα διενεοῖτο, ἵνα τὸν συναντήσῃ! ἀλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τὴν τελευταίαν ἔτι νύκτα ἐσκέφθη νὰ πορευθῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν χάριν προσευχῆς καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν χαιρετίσῃ, πάλιν δὲ νὰ ἀποκριθῆ.

Διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων παρίστα εἰς αὐτὴν ἡ θερμὴ καὶ λίαν ἀνεπτυγμένη εἰς τὰς κόρας τοῦ νότου φαντασία τῆς, τὴν συνέντευξιν ταύτην ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ σιωπηλοὺς θόλους τῆς ἀρχαίας Νορμανδικῆς ἐκκλησίας.

Παραδόξως δὲ πως προαίσθημά τι τῆ ἐπιθύριζεν ὅτι ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θὰ αὐξήσῃ ὁ ἔρωσ τῆς, ἀφ' οὗ εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Πράου ἐγεννήθη!

— Νίνα, ἀνέκραξεν αἴφνης, συνῶδευσέ με εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ παρακαλέσω τὴν Παναγίαν διὰ τὸν πατέρα!

Ἐπόκωφος παρατεταμένη βροντὴ διέσχισε τὸν αἰθέρα.

— Καλὲ δὲν ἀκοὺς, κόρη μου, τί γίνεται; ἐν τούτοις ἄς ὑπάγωμεν γρήγορα διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὶν προφθάσῃ ἡ καταιγίς.

Σπεύδουσαι ἔφθασαν διὰ τῶν ἐρειπίων τῶν ἀρχαίων μοναστηρίων εἰς τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου· ἐκεῖ ἔκαμψαν τὴν ἄκραν βράχου τινὸς καὶ ἀντίκρυσαν τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ θύρα ἦτο ὀρθάνοικτος, σκότος δὲ περισσότερον ἢ ἄλλοτε ἐπεκράτει· εἰσῆλθον καὶ γονατίσασαι πρὸ τοῦ βωμοῦ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται. Τὰ καλῶς ἐκλεισμένα ὑψηλὰ παράθυρα τοῦ ναοῦ ἠμπόδιζον νὰ εἰσέρχεται ἡ χλιαρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ οὕτω τὸ ἐντὸς ὑπάρχον σχετικὸν ψῦχος ἐπέδρα εὐχαρίστως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἔξω ἀτμοσφαῖραν. Ὅλοεν ὅμως ἡ καταιγίς προσήγγιζε μὲ φοβερὰν ὄρμην. Ἦδη συχνότερον καὶ ἀγριώτερον ἐφύσα ὁ ἀνεμος διὰ τῆς κλιτύος, ἥς τὰ δένδρα, ἀλλὰ μὲν βαθέως ἐκλίνε, ἀλλὰ δὲ ἔθραυε καὶ ἐξερίζου· ὁ κιτρινωπὸς ἐκεῖνος πέπλος ὄλοεν κατήρχετο καὶ ἐκάλυπτε τὸ στερέωμα, διαχέων οὕτως ἀπαίσιον λυκόφως ἐπὶ τῆς ἐρήμου κλιτύος. Φοβερὰ ἀστραπὴ διέσχισεν ἤδη τὸν αἰθέρα, συνοδευομένη ὑπὸ ὑποκόφου καὶ παρατεταμένης βροντῆς· ταύτην ἠκολούθησεν ἄλλη, εἶτα ἄλλη καὶ οὕτω ἤρξατο ἡ καταιγίς.

Αἴφνης δὲ, καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, τὰ νέφη ἐπεκάθησαν τῶν κορυφῶν τῶν πέριξ ὀρέων, ἡ καταιγίς ἐμυκάτο, ἀλλοίμονον δ' εἰς ἐκείνους, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εὐρίσκοντο ἐν ἀσύλῳ. Αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας· θόρυβος κυλιόμενων βράχων καὶ θετραυσμένων δένδρων ἀνεμιγνύετο μὲ τὸν ὑπόκωφον ἦχον καταρρά-

κτου, ὡς εἰ κατήρχετο οὗτος τῶν ὀρέων καὶ ἠπεῖλει νὰ καταπνίξῃ τὴν κλιτύν· αἴφνης, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀνοιχθείσης θύρας τῆς ἐκκλησίας ἔλαμψεν οὐρανομήκης ἀστραπὴ, ταύτην δὲ ἠκολούθησε φοβερὰ βροντὴ, ἥτις ἔσεισεν ἐκ θεμελίων τὴν παλαιὰν Νορμανδικὴν οἰκοδομήν. «Παναγία δέσποινά μου!, ἀνέκραξέ τις ἐκ τοῦ ἄνω κελλίου, βόηθα κ' ἐπλάκωσ' ἡ Φιουμάρα.»

Πεφοβισμένοι αἱ δύο γυναῖκες ἀντινάχθησαν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἱππεύς τις, ὑπὸ κοινιορτοῦ κεκαλυμένος καὶ παλαιῶν ἐναντίον τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, διηυθύνετο τρέχων πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Αἱ γυναῖκες, νομίζουσαι ὅτι ἔξω θὰ εὐρίσκον σωτηρίαν, ἔσπευδον νὰ ἐξέλθωσιν· φωνή τις ὅμως ὀπισθέντων ἔκραξε:

— Γιὰ τὸ Θεό, σταθῆτε ἄς λέγω, ποῦ πάτε; ἔξω θὰ χαθῆτε!

Ὁ οὕτω κράζων ἦτο ὁ φρὰ Σεραφῖνος· δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως ἡ τὴν Νίνα. Ἡ Φελιτσιτά ἦτο ἤδη ἐκτός· δὲν ἐπροχώρησε πολλὰ βήματα καὶ ἔστη ἀποτόμως· πρὸ αὐτῆς εἶδε τὸν Ἐκαρτ, ὅστις παλαιῶν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου προσεπάθει νὰ σύρῃ τὸν ἵππον του. Προτοῦ ὅμως τὸν πλησιάσῃ τὴν κατέλαβεν ἡ καταιγίς, ἥτις τὴν παρέσυρε μετὰ καταπληκτικῆς ὀρμῆς· ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν, καὶ μόλις ἐκρατεῖτο εἰσέτι δι' ἀσθενοῦς χειρὸς ἀπὸ προεξέχουσας τινὰ ἀκμὴν τοῦ ἱεροῦ. Ἦδη ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις τῆς ἐκλειπούσας καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. ὅτε στιβαρὰ χεὶρ τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς ὀσφύος· ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς περιέβαλλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν σωτήρα τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συνήντησαν τὸ βλέμμα του, ἀσθενῶς δὲ ψιθυρίσασα «Παναγία μου», ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ θέσις ὅμως τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ ἦτο πολὺ φοβερωτέρα ἀφ' ὅσον ἐφαντάζετο· μ' ὅλας τὰς προσπαθείας του, ὁ ἀνεμοστρόβιλος τὸν παρέσυρεν ὡς ἀσθενὲς παιδίον· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠπεῖλει νὰ τοὺς φθάσῃ ὁ ἐκ τῶν ὀρέων μετ' ὀρμῆς καὶ φοβερᾶς βοῆς καταφθάνων χειμάρρος πλήρης πετρῶν καὶ χωμάτων· οὐχ ἦττον δὲν ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν του, δι' ἀποφασιστικοῦ δὲ βλέμματος ἐξήτασε τὴν θέσιν, ἐν ἣ εὐρίσκετο. Ἐκεῖ κάτω διακρίνει σωτήριόν τινα καμπὴν βράχου, ἐν εἶδει σπηλαίου, ὅθεν χωρὶς ν' ἀπολέσῃ στιγμὴν καὶ πετῶν μᾶλλον ἢ βαδίζων, φθάνει εἰς τὸν βράχον καὶ εἰσέρχεται ἐν αὐτῷ, φέρων πάντοτε τὴν ἀπιστον κόρην.

— Βοήθειαν οὐρανέ, ἐφώναζον οἱ ἐκ τῆς ἐκκλησίας μάρτυρες τῆς σκηνῆς ταύτης, οἵτινες ἀπώλεσαν αὐτοὺς χωρὶς νὰ μαντεύσωσι τὴν καμπὴν τοῦ βράχου, τοὺς πῆρε τὸ νερό.

Καὶ πράγματι, ἐν δευτερόλεπτον ἐὰν ἔμενον ἔτι εἰς τὴν ἐτέραν πλευράν, θὰ ἦσαν χαμένοι.

Ἡ Νίνα τότε ἤρχισε νὰ θρηνῆ. Ματαίως προσεπάθουν οἱ δύο μοναχοὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν· διότι καὶ μὲν ἀντελήφθησαν ὅλοι τὸ τολμηρὸν πῆδημα

τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ διὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος σκότους ἂν τὸ πῆδημα ἐκεῖνο ἦτο σωτηρία ἢ ἀφανισμός.

— Φελιτσιτά! Φελιτσιτά! ἐφώναζεν ὀδυρομένη ἡ δυστυχῆς, τί θὰ 'πῶ τοῦ πατέρα σου;

Ὁ εἰς τῶν μοναχῶν περιεργὸς ἔκυψε καὶ τὴν ἐρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶναι ὁ πατήρ τῆς;

— Ὁ Ρωμαῖος, πάτερ μου, ὁ ταπεινὸς τῆς Μεσσήνης, ὁ ὀχλαγωγός.

Θριαμβευτικὸν μειδίαμα ἔλαμψεν ἐπὶ τούτοις εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μοναχοῦ, ὅστις ἦτο ὁ φίλος μας Σκαλιόνε.

Συγχρόνως θόρυβος φοβερός ἔσεισε τὴν ἐκκλησίαν· ἔκ τινος τῶν ὀπισθεν παραθύρων εἰσώρησε τὸ κύμα καὶ ἐπλημμύρησε τὸν βωμὸν μὲ πέτρας καὶ χώματα.

— Παναγία, Χριστέ μου! ἐχαθήκαμε! τὰ χώματα μ'παίνουν· στὴν ἐκκλησίᾳ!

— Ἀπάνω! Ἀπάνω! 'στὸ κελλί, ἐφώναζεν ὁ Σκαλιόνης καὶ βιαίως ἔσυρε, τὴν ἤδη λιπόθυμον Νίναν, μόλις δὲ ἀνήλθον καὶ ἐκ τριῶν ἤδη παραθύρων εἰσώρημα ἐντὸς ὁ χεῖμαρρος τὸ πᾶν καταστρέφον, καὶ πλημμυρῶν τὸν ναὸν μὲ χώματα καὶ πέτρας.

Γ

Λίαν ἐξεπλάγη ἡ Φελιτσιτά ὅτε συνελθούσα εὐρέθη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς· διὰ τῶν κεκλεισμένων παραθύρων ἔλαμπον εἰσέτι αἱ ἀστραπαὶ, αἱ δὲ βρονταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ταύτας δὲ συνῶδευεν ἡ βοῆ τοῦ ἀνέμου, ὁ θόρυβος τῆς χαλάζης καὶ τὸ τρίξιμον τῶν πέριξ τῆς οἰκίας μεγάλων δένδρων, ἐξ οὗ συνεπέρανεν ὅτι ἡ καταιγίς εὐρίσκετο ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ἰσχύϊ. Πάραυτα ἀνεκάθησε, τρίβουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ματαίως οἱ ἀπλανεῖς τῆς ὀφθαλμοὶ προσεπάθουν νὰ διασχίσωσι τὸ σκότος· αἴφνης ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ δωματίον καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης διακρίνει τὴν σοβαρὰν μορφήν τοῦ Ἐκαρτ. Χωρὶς νὰ σκεφθῆ τι, καταβαίνει τῆς κλίνης καὶ ἐν παιδικῇ ἀφελείᾳ, ὑπέικουσα εἰς ἐνδόμυχόν τινα ὀρμὴν, ἐδράξατο τῶν χειρῶν του, ἐν ᾧ δὲ κατεφίλει αὐτάς:

— Σὺ, τῷ λέγει ἐν οἰκειοτέρᾳ διαλέκτῳ, σὺ μοὶ ἔσωσες τὴν ζωὴν περιφρονήσας τὴν ἰδικὴν σου· ἐγὼ δὲ δύναμαι νὰ κάμω τίποτε· ἡ Παναγία ἄς σοὶ τὸ ἀνταποδώσῃ!

Ἐργὸς διέτρεξε καθ' ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ Ἐκαρτ ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῶν θερμῶν τῆς χειλέων· σφίγγων δὲ ἤδη αὐτὸς πυρετώδως τὰς χεῖρας τῆς, τῇ ἀπήντησε:

— Σὺ! ὦ σὺ, μόνη Φελιτσιτά, μοὶ τὸ ἀπέδωκες, μὲ τὸ θερμόν σου βλέμμα! Πρὸ πολλοῦ ἐναγωνίως σὲ ζητῶ· εἰς ὅλους τοὺς δρόμους, τοὺς κήπους, τὰς οἰκίας παντοῦ σὲ ἀνεζήτησα· φωνὴ ἐνδόμυχος μοὶ ἔλεγε νὰ ἐλπίζω, διότι μὲ ἀγαπᾷς! Τὸ ἄνθος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μοὶ ἔδωσες, ἰδοὺ το, δὲν ἀπεμακρύνθη ποσῶς τῆς καρδίας μου! μοὶ ἔδωσες αὐτό, ἀλλὰ μοὶ

ἀφῆρεςες τὴν καρδίαν, ἀγγελέ μου! ἄρα γε μοι ἔδωσες τὴν ἰδικήν σου;

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ νεανίς ἀνετινάχθη σύσσωμος· ἀνελογίζετο τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἀπερὶσκέπτως ἐξετέθη. Πρὸ πολλοῦ ποθοῦσα τὴν συνάντησιν ταύτην, τὴν ἐφαντάσθη διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων· μόνη δὲ ὑπελόγιζε τί θὰ τῷ ἀπῆντα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· ἡ θερμὴ αὐτῆς φαντασία τῇ ἀναπαρίστα τοὺς διαλόγους τούτους γενομένους διὰ τῆς μεγαλειτέρας οικειότητος, ἐπομένως ἐν τῇ νευρικῇ ταραχῇ, εἰς ἣν εὐρέθη κατὰ τὴν ἐξέγερσίν της, οὐδόλως ἀνελογίσθη τὴν πραγματικότητα καὶ ἀφῆκε τὴν καρδίαν της νὰ τῷ ἐκφράσῃ ὅ, τι ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνέκλειε. Συνελθούσα ὅμως καὶ ἀκούσασα τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν τοῦ ἐρωμένου της, ἀμέσως ἀνελογίσθη τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐξετίθετο μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἀποκεκλεισμένη ὑπὸ τῆς καταγιγίδος καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ξένου ἀξιωματικοῦ εὐρισκομένη, ὅστις κατεπίλει τὰς χεῖράς της θερμότατα.

— Ἀφῆτέ με! πρὸς Θεοῦ, ἀφῆτέ με! ἀνέκραξε μεθ' ὁρμῆς ἀποσπασθεῖσα τῶν περιπτύξεων του καὶ καταφεύγουσα εἰς γωνίαν τινα τοῦ δωματίου, ποῦ εἶναι ἡ Νίνα; Θεέ μου!

Ἐκπληκτος ὁ Ἐκαρτ διὰ τὴν ἀπρόοπτον ταύτην μεταβολὴν καὶ μαντεύσας ἐκ τοῦ ὀρμητικοῦ κινήματός της καὶ τῆς τρεμούσης φωνῆς της τὴν ταραχὴν, εἰς ἣν εὐρίσκετο, τὴν ἐπλησίασεν ἠπιῶς καί,

— Φελιτσιτά! τῇ λέγει, τί ἔχεις καὶ φοβεῖσαι; τί σοῦ συμβαίνει καὶ τρέμεις; ἡ Νίνα δὲν εἶναι ἐδῶ, εἴμεθα μόνοι...

— Μόνοι!... Παναγία δέσποινά μου, καὶ ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ Νίνα;

— Ἡ Νίνα; ἀλλὰ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν εἶδον κανένα· ἦτο μαζύ σου εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

— Ἐ! τότε βεβαίως ἐκεῖ θὰ ἔμεινε· ἐπομένως εἶναι ἐξησφαλισμένη· ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν περίξ, ποῦ εὐρισκόμεθα;

— Εὐρον ἀνοικτὴν τὴν θύραν καὶ σὲ ἀπέθεσα λιπόθυμον ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης· τίνος εἶναι ἡ οἰκία αὕτη;

— Εἴμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου!... Ἄχ ὁ δυστυχῆς πατὴρ μου ποῦ νὰ ἦναι τώρα;...

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ· διὰ τοῦ διαλείποντος φωτός, τὸ ὅποσον παρῆχον αἱ συνεχεῖς πλέον ἀστραπαί, τὴν διέκρινεν ὁ Ἐκαρτ κλίνουσαν· ἀμέσως τὴν ἐστήριξε καὶ τὴν ἀνήγειρεν· ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελεν ἀνθίστατο εἰς τὰς περιποιήσεις του, ἔτρεμε σύσσωμος, ὠχρότης δὲ θανάτου ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της.

— Ἀφῆτέ με, σὰς λέγω! δὲν θέλω! μὴ μὲ ἐγγίζετε! Ἄχ, ποῦ εἶσαι, πατέρα μου!

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ.

Τώρα μόλις ἤρχιζεν ὁ Ἐκαρτ νὰ ἐννοῇ τὴν ταραχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα, ὅφ' ὧν κατείχετο ἡ νεανίς καὶ εὐλόγως ἐξήγει τὴν ἀπρόοπτον πρὸ ὀλίγου μεταβολὴν της

καὶ τὸ ὀρμητικὸν κίνημα, δι' οὗ, ἀποσπασθεῖσα τῆς ἀγκάλης του, ἔστη πεφοβισμένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης· ὑπεχώρισε κατὰ ἓν βῆμα καὶ διὰ σοβαρᾶς καὶ μεμετρημένης φωνῆς τῇ λέγει:

— Φελιτσιτά! μὲ φοβεῖσαι, τὸ ἐννοῶ! ἀλλὰ διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνεις; μήπως ἔχεις κανένα λόγον διὰ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι εἰμαι τόσον ἄθλιος, ὥστε νὰ καταχρασθῶ τῆς ἀδυναμίας σου ἐν τῇ μονότητι εἰς εἰς τὴν ὁποίαν ἡ καταγιγίς μᾶς συνήνωσε; Σὲ ἀγαπῶ, Φελιτσιτά! καί, σὲ ἀγαπῶ μὲ τὸν ἀγνότερον ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἡσθάνθη ποτὲ ἀνδρική καρδιά.— Ἐβδομάδας ὀλοκλήρους ἀναζητῶ τὰ ἴχνη σου· οὐδέποτε ὅμως ἐσκέφθην νὰ εἰσέλθω ὡς ἀπαγωγεὺς εἰς τὴν οἰκίαν σου· δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον στενοχωροῦμαι, διότι δὲν εἶναι παρὼν καὶ ὁ πατὴρ σου· εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του! καὶ αὐριον ἐπανέρχομαι νὰ τὸν ζητήσω· ἐν τοσοῦτ' ἀπέρχομαι, ἀφ' οὗ εἰμαι βέβαιος ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν ἀσφαλείᾳ.

Μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως ἤκουεν ἡ Φελιτσιτά τοὺς εἰλικρινεῖς τούτους λόγους τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ· τὸ ρεμβῶδες καὶ ὑγρὸν εἰσέτι ἐκ τῶν δακρῶν βλέμμα της ἔμενεν ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένον, ἐν ᾧ συγκακινημένη τῷ ἔτεινε τὴν δεξιὰν λέγουσα:

— Σέ... σὰς εὐχαριστῶ.

Ἦρπασεν ἐκείνος τὴν χεῖρά της ἣν ἔθλιψε παραφόρος.

— Πρὸ ὀλίγου, φιλάτη, ὅτε ἀκόμη δὲν μ' ὑπωπτεύεσο, μ' ἔκραξες διὰ τοῦ «σὺ»! διατί τώρα πάλιν λυπεῖς τὸν φίλον σου καὶ τῷ ὀμιλεῖς μὲ τὸ ψυχρὸν αὐτὸ «σεῖς»;

Καταπόρφυρος ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα· εἶτα δ' ἐγείρασα αὐτὸ ἐπιθύρισε χαμηλοφῶνως:

— Τότε λοιπὸν... σὲ εὐχαριστῶ!

Βραχεῖα σιγὴ ἠκολούθησε μετὰ τοὺς λόγους της τούτους· σιγὴ, ἣν μόνον διέκοπεν ὁ ὑπόκωφος μυκηθμὸς τῆς καταγιγίδος. Ἀμέσης ὅμως ἐνθυμηθεῖσα τοὺς λόγους τοῦ ἀξιωματικοῦ:

— Θὰ φύγῃς, εἶπες; ἀνακράζει διακόπτουσα τὴν σειρὰν τῶν σκέψεών της· σύρουσα δὲ αὐτὸν μέχρι τοῦ ἡμηνεωγμένου παραθύρου, τῷ ἐδείκνυε μετὰ φρίκης ἐν τῷ λυκόφωτι τῆς ἐπελθούσης ἐσπέρας τὰς καταστροφὰς καὶ τὴν φρικώδη ὄψιν τοῦ τοπείου ὡς ἐκ τῆς καταγιγίδος· βροντωδῶς ἐκκλίετο ὁ ὑπερχειλίσας χεῖμαρος, παρασύρων τὸ πᾶν ἐν τῇ ὀρμῇ του, βράχοι, πέτραι, χῶματα καὶ ὑπερμεγέθεις κορμοὶ ἐκριχθέντων δένδρων ἐπλημύρουν τὴν κλιτῶν· εἰκὼν φοβερᾶς καταστροφῆς, εἰς ἣν ἀπέδιδον ἔτι φοβερωτέραν ὄψιν αἱ ἀνά πασάν στιγμὴν φωτίζουσαι αὐτὴν ἀστραπαί.

— Θὰ φύγῃς λοιπὸν! τῷ ἐπανέλαβεν ἡ νεανίς δι' ἀσθενοῦς καὶ τρεμούσης φωνῆς, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, κοὶ ἀναλογιζομένη τὸ ἀδύνατον τῆς εἰς Μεσσήνην ἐπιστροφῆς.

Ὁ Ἐκαρτ δὲν ἀπῆντα.

Πάλιν φοβερὰ αἰσθημάτων ἐτάρασσε

τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν· νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μεσσήνην τῷ ἦτο ἀδύνατον· ὁ δρόμος εἶχεν ἐντελῶς σχεδὸν καταστραφῆ, ἀφ' ἑτέρου κατ' οὐδένα λόγον ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης του.

— Πόσον διακροῦσιν συνήθως αἱ τοιούτου εἴδους καταγιγίδες; τὴν ἠρώτησεν.

Ἐκείνη τρέμουσα τῷ ἀπῆντησε:

— Πρὸ τῆς πρωίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ κανεὶς.

Πάραυτα ὅμως ἀνελογίσθη τὸν πατέρα της, ὅστις πολὺ πιθανὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τῶν ὀρέων.

— Θεέ μου! ὁ πατὴρ μου, ποῦ νὰ ἦναι ὁ δυστυχῆς πατὴρ μου! καὶ κλαίουσα πάλιν μετὰ λυγμῶν ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἐκαρτ, ὅστις τὴν περιεπτύχθη καὶ προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἦτο ὁ πατὴρ σου σήμερον εἰς τὴν πόλιν;

— Ἄχ, ἐὰν ἦτο ἐκεῖ, δὲν θὰ μὲ ἔμελλεν, ἀλλὰ ὅχι, δὲν ἦτο δυστυχῶς· πλανᾶται ἴσως ἐπὶ τῶν ἀγρίων ὀρέων· χθὲς ἴσως ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ Μιλάτσον καὶ θὰ ἦναι καθ' ὁδόν.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶναι ὁ πατὴρ σου;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ ταύτῃ, ἡ Φελιτσιτά ἀνεκινήθη σπασμωδικῶς. Τὸ ὄνομά του; ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ἐκείνος νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἄβυσσος ἠνοίγετο πρὸ τῶν ποδῶν της!

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ πατὴρ σου; εἰπέ μοι; ἐπανελάβεν ἠρέμα ὁ Ἐκαρτ, θωπεύων διὰ τῆς χειρὸς τὸ ὠραῖον μέτωπόν της, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐβύθιζε τὸ βλέμμα του εἰς τὸ τρυφερὸν βλέμμα ἐκείνης.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾶς, τῷ ἀπῆντησεν ἐπὶ τέλους τὸ ὄνομά του, δὲν πρέπει σὺ νὰ τὸ μάθῃς· τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Ἀλλὰ διατί; διατί νὰ μὴ μάθω πῶς ὀνομάζεσαι, ποῖα εἶσαι; αὐριον θὰ ἐπιστρέψω νὰ ὀμιλήσω μὲ τὸν πατέρα σου κα ἄν...

— ὦ! σὺ πά, μὴ μὲ ἐρωτᾶς πλέον! ἀνέκραξεν αἴφνης ἀποσυρομένη καὶ ἀναμνησκομένη ὅτι ἡ Νίνα τῇ ἔλεγεν ὅτι ἀδύνατον γυνὴ τοῦ Carlo popolo νὰ γίνῃ σύζυγος Ἐλβετοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾶς, σοὶ λέγω — βάραθρον ἀπέραντον μᾶς χωρίζει, ἀκουσόν με, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ τὸ μάθῃς· ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σου!

Τὴν ἐπλησίασε πάλιν καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

— Μὲ ἀγαπᾶς; τῇ λέγει.

Ἐκείνη καὶ πάλιν διέφυγε τὴν περίπτωξίν του.

— ὦ! εἶχες πολὺ δίκαιον, Ἐκαρτ! πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγῃς.

Ἐκείνος ὅμως δεικνύων διὰ τοῦ παραθύρου τὰ μανιῶδη κύματα:

— Μὰ πῶς θέλεις νὰ φύγω; δὲν βλέπεις; σὺ ἡ ἰδία πρὸ ὀλίγου μοὶ ἀπέδειξες τὸ ἀδύνατον;

Πάλιν τὴν ἐπλησίασε καὶ διὰ τοῦ γλυκυτέρου τόνου:

— Διατί, φιλάτη, μοῦ ἀρνεῖσαι τὸ ὄνομά σου, τῇ λέγει, ἀφ' οὗ αὐριον θὰ τὸ μάθω;

— Ἄλλοι, ἄς σοὶ τὸ εἴπωσιν· ἀπὸ ἐμὲ ὁμως ἀδύνατον νὰ τὸ μάθης.

— Ἀλλὰ ἓνα τίμιον ὄνομα δύναται νομίζω...

Δὲν ἐτελείωσε· τὸ διάπυρον τῆς νεανίδος βλέμμα προσηλοῦτο ἀτενῶς ἐπ' αὐτοῦ· αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Ἐκαρτ διήγειρον τὴν φιλοτιμίαν της, τὸ δὲ βλέμμα της ἐκεῖνο ἐνέφαινε δύναμιν χαρακτῆρος καὶ ἀκατάσχετον ἀποφασιστικότητα, ἃς κατεῖχεν ἡ νεαρά της καρδιά.

— Τίμιον εἶναι τὸ ὄνομά μου! ὦ, τοῦτο σοὶ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ μητέρα, ἐὰν δὲ εὐρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ πατήρ μου ἐδῶ, θὰ σοὶ ἐδείκνυε, ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἔχεις ν' ἀμφισβῆσθαι... διότι ἐπὶ τέλους ἐγὼ τὸ ὄνομά σου τὸ ἀγνοῶ καὶ μεταξὺ τῶν ἐλβετῶν ἀξιοματικῶν εἶναι...

— Τὸ ὄνομά μου, Φελιτσιτά; ἐὰν δὲν τὸ γνωρίζης ἀμέσως θὰ σοὶ τὸ εἴπω, ἀλλ' ἔχεις πολὺ ἄδικον νὰ ὀμιλῆς οὕτω, διότι ὅπως σὺ φείδεσαι τῆς τιμῆς τῶν οἰκείων σου, οὕτω καὶ ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ υπερασπιζομαι τὴν ἰδικήν μου, καθὼς καὶ τὴν τῶν φίλων μου.

Ταῦτα δὲ λέγων, τῇ εἶπε τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴν του· πῶς ἦλθεν εἰς Νεάπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μεσσηνίαν· εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα, ὡς εἰ ὑπέκρινεν εἰς στενωχορῶν τι αὐτὸν αἰσθημα: «Ἐχεις δίκαιον, Φελιτσιτά, τῇ λέγει, εἶναι ἀδύνατον νὰ μένω ἐδῶ περιπλέων, ἤδη ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ χάριν τῆς τιμῆς σου, καθὼς καὶ τῆς ἰδικῆς μου, πρέπει αὐριον νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι δὲν διήλθον τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτῆς!

— Ἀλλὰ Ἐκαρτ· ποῦ θὰ πᾶς; ἔξω ὁ θάνατος εἶναι βέβαιος· δὲν βλέπεις;

— Ἐκεῖ πλησίον τοῦ βράχου ὅπου ἐσάθημεν, εἶδον ἐρείπια καὶ τινὰς θόλους, ἐκεῖ θὰ καταφύγω.

— Ἐ! καὶ μήπως;...

— Ἀλλὰ σκέφθητι, Φελιτσιτά, τί κάμνεις, καὶ ἡ ἰδία δὲν θὰ μοὶ τὸ ἐπέτρεπες ἐὰν συγκατένευον νὰ μείνω!

— ὦ! ὄχι, ὄχι δὲν θὰ φύγῃς! καὶ πάλιν κλαίουσα ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοῦ τραχήλου του ἐμποδίζουσα αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ· ὄχι, μείνε, φύγε... τί λέγω; μείνε... Παναγία μου, δὲν ζεύρω καὶ ἐγὼ τί λέγω, μὴ μὲ ἀκούεις, Ἐκαρτ· δὲν δύναμαι πλέον νὰ σκεφθῶ!

Ὁ Ἐκαρτ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ψυχικὴν ταραχὴν. Ἡσθάνετο ἐπ' αὐτοῦ ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς νεανίδος, ἤκουεν εὐκρινῶς τὸ ταχὺ κτύπημα τῆς καρδίας της καὶ ἠσθάνετο τὴν φλέγουσαν ἀναπνοὴν της· ῥῆγος διέτρεξε τὸ σῶμά του, καὶ ἐγειράς περιπαθῶς τὴν κεφαλὴν της κατησπάζετο αὐτὴν, ἐνῶ συγχρόνως τῇ ἐπιθύριζε τρυφεροῦς ἐρωτικὸς λόγους τὸ βλέμμα του ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ της.

Ἐκτὸς ἐαυτῆς ἡ Φελιτσιτά, ἐξέπεμψε ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ τὸν περιεπτύχθη ἰσχυρότερον· ἤδη ὁμως ὁ Ἐκαρτ εἶχε συν-

έλθῃ, ὀρμητικῶς ἀπεσπᾶσθη τῶν περιπτύξεων της καὶ διὰ κινήσεως κατῆλθε τῆς οἰκίας.

— Φελιτσιτά! τότε ἀνέκραξε, χαῖρε ἀγγελέ μου, αὐριον θὰ ἐπανάλθω· καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἦτο ἤδη ἡμέρα ὅτε ὁ Ἐκαρτ ἐξῆλθε τοῦ καταφυγίου του· ἡ καταιγὶς εἶχεν ἐντελῶς καταπαύσει, κυανόλευκος δὲ ὁ οὐρανὸς ἐκυροῦτο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκεῖνης τοποθεσίας· ὁ χεῖμαρρος δὲν ὑπῆρχε πλέον· μόνον ἀσθενὲς τι ρυάκιον διέσχίζεν εἰσέτι τὴν ἀλλοιωθεῖσαν κλιτύν· περιχαρῆς ἀνῆγειρε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παράθυρα τῆς Φελιτσιτάς· ἐνόμισε, ὅτι διὰ τῶν παραπετασμάτων διέκρινε δύο λάμποντας ὀφθαλμούς· ἐγειράς δὲ τὴν χεῖρα εἰς χαιρετισμὸν ἐφώνασε: «Καλὴν ἐντάμωσιν» καὶ κατήρχετο ἡσύχως τὴν κλιτύν.

Μόλις ὁμως ἐκαμψε γωνίαν τινὰ βράχων καὶ τῷ διέφυγεν ἐπιφώνημα φρίκης· τόσοσφοβερά ἦτο ἡ θέα, ἣτις παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ὅχι μόνον αἱ ὄχθαι τοῦ χεῖμαρρου, ἡ ὁδός, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ὑπώρειαι τῶν λόφων εἶχον ἐντελῶς παραμορφωθῆ· λίθοι, βράχοι, χῶματα, κορμοὶ δένδρων καὶ πτώματα αἰγῶν ἔκειντο ἐν φοβερᾷ ἀταξίᾳ. Ἡ ἐκκλησία ἐν μιᾷ νυκτὶ εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς σωρὸν ἐρείπιων· ἐκ τῆς μεσαίας θύρας τοῦ ἱεροῦ ἔτρεχεν ἡσύχως ρυάκιον, ὅπερ ἐπότιζε κατὰ μῆκος ὅλον σχεδὸν τὸ μωσαϊκὸν τῆς βάσεως· ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ ἡριεπωμένου βωμοῦ ἐκρέματο εἰσέτι ἐσθυμένον καὶ αἰωρούμενον ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς αὔρας ἡ αἰωνία κανδύλα τῆς Θεοτόκου.

Μὲ βλέμμα ἐκπληκτον καὶ ἀμφίβολον βῆμα περιήρχετο ὁ Ἐκαρτ· τὰ ἐρείπια ἐκείνα νομίζων ὅτι θὰ εὖρη ἀνθρώπινον πλάσμα· αἰφνης ὁμως χρεμετισμὸς προσέβαλε τὰ ὠτά του· ἐστράφη ἀμέσως καὶ χαίρων ἔτρεξε πρὸς τὸν παραδόξως πως σωθέντα ἵππον του, ἐν ᾧ δὲ τὸν ἐθώπευε,

— Ζῆς ἀκόμη, τῷ ἔλεγε, γενναῖέ μου Πήγασσε καὶ ἐγὼ σὲ ἐλησμόνησα παντελῶς.

— Ὅχι δά! ἂν δὲν ἀπατώμαι εἰσθεσεῖς Ἐκαρτ φὸν Χάτθιλ! Πῶς ἐδῶ;

Ἐκπληκτος ὁ λοχαγὸς εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὴν εἴρωνα καὶ ὠγρὰν ὄψιν τοῦ ἄββα.

— Πῶς ἐδῶ, ἄββα; μᾶλλον ἐγὼ δικαιοῦμα νὰ σὲ ἐρωτήσω τί ζητεῖς ἔς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν.

— Τίποτε παράδοξον, κύριε λοχαγέ! κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου καρδινάλιου Μεσσηνίας διήλθον ἐνταῦθα τὴν νύκτα· ἀλλὰ ποῦ διάβολον τὴν διήλθετεσεῖς; ἀλλ' εἰς ἐρωτευμένον ἵπποτὴν πάντοτε ἀνοίγουν αἱ νύμφαι ἄντρα μὲ τὴν δέσποιάν των ἐντὸς κεχρυσωμένης κλίνης! Χά, χά!...

Ὁ Ἐκαρτ ἔμεινε ἐνεός· τί ἤθελεν ὁ πονηρὸς ἄββας νὰ εἴπῃ διὰ τῶν διαφορῶν ἐκείνων λέξεων; καὶ ἐπὶ πλέον τί ἐζητεῖ εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν ὁ πιστὸς θεράπων τῆς κομήσεως τοῦ Σελλαμάρε;

Ταχὺς ἀνῆλθε τοῦ ἵππου του καὶ στρέψας πρὸς τὸν ἄββα:

— Γιὰ κουβέντες, ἄββα, δὲν εὐκαιρῶ,

καθὼς καὶ ὁ ἵππος μου, ἔχουμε ἀνάγκην νὰ ζεσταθοῦμε.

— Πράγματι, κρῖμα! κρῖμα μεγάλο, διότι διαφορετικὰ θὰ εἶχατε πολὺ νόστιμα καὶ περιεργὰ γεγονότα νὰ μοῦ διηγηθῆτε, ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς.

Ὁ Ἐκαρτ ἐσταμάτησε, τὸ αἶμα ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, πλήρης δὲ ὀργῆς:

— Σκύλε! τῷ φωνάζει, σὲ συμβουλεύω διὰ τὸ καλόν σου νὰ βουλώσῃς τὸ βρωμερόν σου στόμα! γνωρίζω εἰς τί ἀποβλέπεις, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι ἀδίκως κοπιᾶς, καὶ πρέπει νὰ ζεύρῃς ὅτι ἐκεῖνη τῆς ὁποίας χθὲς ἔσωσα τὴν ζωὴν εἶναι ἡ τιμιωτέρα γυνὴ τῆς Σικελίας!

Καὶ κεντήσας τὸν ἵππον του ἀπῆλθε τρέχων.

[Ἐπεταί συνέχεια].

A. Δ. X.

ΘΩΜΑ ΒΑΙΔΕΥ ΑΔΑΡΙΧ

Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ

Ἀμερικανικὸν διήγημα.

[Τέλος]

Εὐρίσκομαι πράγματι ἐν μεγίστῃ στενωχωρίᾳ διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω, ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ δὲν κατῴρθου νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἐαυτόν. Τὸ πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν αἰσθηματὸν τοῦ ἦτο ἔρωσ; Οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν κατεῖχεν ἵνα τὴν πλησιασῇ καὶ τῇ ὀμιλήσῃ. Εὐκολώτατον ἦτο νὰ τὴν γνωρίσῃ προσωπικῶς· ἀλλ' εἰς Βὰν Τούιλερ θὰ κατέλθῃ τόσοσφοβερά, ὥστε νὰ σχετισθῇ στενῶς μετὰ μιᾶς σχοινοβάτιδος! Δίκαιε Θεέ!... Ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, ἡ Ὀλυμπία Ζαμπρίσκη μόνον ἀποστροφὴν θὰ τῷ ἐνέπνεεν. Ὅχι. Ἀπλῶς εἶχε μαγευθῆ ἐκ τῆς ἀμιμήτου χάριτός της, ἐκ τῆς ἐπιδεξιότητός της καὶ τῆς μαγνητικῆς ἀφοβίας της. Καθαρὰ παιδιὰ καὶ ἀδυναμία του! Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν κρῖνῃ αὐστηρότερον, παρ' ὅσον αὐτὸς οὗτος ἔκρινεν ἐαυτόν. Τὸ νὰ ἦναι ἀνίσχυρος καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃ, εἶναι τιμωρία διὰ τὸν ὑπερήφανον. Ὁ Βὰν Τούιλερ ἀπεδέχετο τὴν τιμωρίαν καὶ μετέβαινε τακτικῶς εἰς τὸ θέατρον.

— Ἡ τρέλα αὐτῆ θὰ τελειώσῃ μαζί μὲ τὰς παραστάσεις της, ἐπροφασίζετο.

Ληξασῶν τῶν παραστάσεών της ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία ἀνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπανῆλθε πρὶν ὁ Βὰν Τούιλερ παρηγορηθῆ διὰ τὴν ἀπουσίαν της. Ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρον, παρατηρήσασα, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της αἱ εἰσπράξεις ἠλαττώθησαν πολὺ, τὴν ἀνεκάλεσε πάραυτα ἐκ τῆς περιοδείας της. Ἐγραψαν μεγάλοι γράμμασι τὴν ἐπάνοδόν της εἰς τὰ προγράμματα καὶ πρῶταν τινὰ ὁ Βὰν Τούιλερ, ἐξυπνήσας, εἶδε μέγα ἐρυθροῦν πρόγραμμα ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῦ θαλάμου του τοίχου, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας Ζαμπρίσκη ἀνεφέρετο μὲ πηχυστὰ γράμματα. Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο μαγεία καὶ καθ'

ἔπασαν τὴν ἡμέραν ἐθεώρει τὸ πρόγραμμα ἀγερῶχος, διότι εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἑαυτὸν νὰ μὴ ἐπαναρχίσῃ τὰς ἀνοησίας τοῦ προηγούμενου μηνός. Ἐὰν ἔλεγον ὅτι ἡ ἠθικὴ αὕτη νίκη οὐδὲν τῷ ἐστοίχισε, θὰ ἐψευδόμην· τοῦναντίον ἐπάλασεν ἐσωτερικῶς ἐπὶ μακρόν.

Καθ' ἣν ἐσπέραν ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία παρουσιάσθη αὐθις ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ὁ Βὰν Τούιλερ δειπνήσας εἰς τὴν Λέσχην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐφόρεσε τὸν κοιτωνίτην του καὶ τὰς εὐμαρίδας του, ἔλαβε βιβλίον τι καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς. Ἡ ἐσπέρα, τὴν ὁποίαν διέρχεται τις παρὰ τὴν ἐστίαν ἀναγινώσκων, ἀρκεῖ διὰ νὰ μᾶς καθισχάσῃ ἀπὸ ἠθικῆς ἢ ἀλλῆς τινὸς κρίσεως.

Ὅταν τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν ἐννάτην, ὁ Βὰν Τούιλερ οὐδόλως ἔδωκε προσοχὴν. Πράγματι σπάνιος θρίαμβος! Τῷ ἀποδίδω, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ὅλην τὴν δυνατὴν δικαιοσύνην, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἡμίσεια ὥρα δὲν εἶχε τελειώσῃ ἡχοῦσα μελωδικῶς, ὡς κρύσταλλος, καὶ ἠγέρθη αὐτομάτως, ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του, ἔλαβε τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξῆλθε ταχεῖ βήματι.

Τὸ νὰ ἴναι τις ἀνίσχυρος, νὰ περιφρονῇ τὴν ἰδίαν του ἀδυναμίαν καὶ νὰ ἴναι ἀνίκανος νὰ τὴν νικήσῃ, εἶναι σκληρὸν πολὺ, εἴπομεν, καὶ δὲν ἰσχυρίζομαι, ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν εὐχαριστημένος, ὅτε ἐκάθητο εἰς τὸ βᾶθος τοῦ θεωρείου του ἐκάστην ἐσπέραν, κατὰ τὴν δευτέραν περίδον τῶν παραστάσεων τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας, ἀλλ' ἡ ταπεινώσις τῆς ἡττης δὲν ἦτο τόσοσος δύσκολος, ὅσον ἡ ἀντίστασις εἰς τὸν πειρασμόν.

Ἡ δευτέρα αὕτη περίδον ὑπῆρξε χείρων τῆς πρώτης. Ὁ Βὰν Τούιλερ δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν Ὀλυμπίαν μόνον κατὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ δεῖπνον, δὲν παρίστατο μόνον εἰς τὰς παραστάσεις τῆς ἀνελλιπῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη τὴν ἔβλεπε καθ' ὕπνον. Τοῦτο ἦτο πάρα πολὺ.

Ἄλλως τε τὸ ὄνειρον ἦτο τὸ αὐτὸ πάντοτε, παράλογον ὄνειρον, ἐξερεθίζον τὰ νεῦρα ἀνθρώπου τῆς κράσεώς του. Ἐβλεπεν ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ᾧ ὅλα τὰ μέλη τῆς Λέσχης ἦσαν παρόντα, καὶ ὡς συνήθως ἔβλεπε διὰ τῶν διόπτρων τὴν δεσποινίδα Ὀλυμπίαν. Αἰφνης ἡ νέα αὕτη ἐπήδα παραφρόνως ἀπὸ τοῦ σχοινοῦ εἰς τὸ θεωρεῖόν του, καὶ τότε ἐξεγείρετο περίρρυτος ἐκ ψυχροῦ ἰδρώτος.

Σημειοῦμεν, διὰ τὸν αὐστηρὸν κριτὴν τοῦ Βὰν Τούιλερ, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ παραλόγου τούτου ἀστείου οὐδόλως ἐγίνωσκέ τι περὶ τῆς ταραχῆς ἣν προὔξεν· ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία ἐξετέλει τὰ σχοινοβατικὰ τῆς ἔργα ἀταράχως καὶ ἐφαίνεται πάντῃ ἀγνοοῦσα, ὅτι τὸ θῦμά της παρίστατο διαρκῶς κατὰ τὰς παραστάσεις αὐτῆς. Διὰ νὰ μὴ ἐπισύρῃ δὲ τὸ κυκνοῦν βλέμμα τῆς δεσποινίδος Ὀλυμπίας τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀποδείξας προφανῆς ὅτι ὁ Βὰν Τούιλερ, καίπερ ὑπὸ τὴν γοητείαν διατελῶν, δὲν ἦτο ἐρωτευμένος.

Λέγω δὲ τοῦτο, καίτοι εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἂν ὁ Βὰν Τούιλερ δὲν ἦτο ὁ Βὰν Τούιλερ μὲ τὴν ὑπερηφανίαν τῆς ἀδαμάστου γενεᾶς του, τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς περιουσίας του τὰ ὅποια τὸν καθίσταν περιβλεπτόν, ὅτι ἂν ἡ Νέα Ὑόρκη ἦσαν ἀπλῶς Παρίσιοι. . . Ἄλλ' ἀνωφελὲς νὰ ὑποθέσω τί θὰ συνέβαινε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ὁ, τι συνέβη ἀρκεῖ. Κατὰ τὸ μέσον λοιπὸν δευτέρον στάδιον τῆς βασιλείας, ἧς ἡ βασίλισσα Ὀλυμπία οὐδὲ ιδέαν εἶχεν, αἱ τρομεραὶ, τὴν φορὰν ταύτην, διαδόσεις ἐφθασαν μέχρι τῶν ἀκοῶν τῆς μητρὸς του, ἧτις εἰδοποιήθη, ὅτι κακῶς ἐβιάδιζεν ὁ ἔσχατος τῶν Βὰν Τούιλερ, ὅτι ἀπεμακρύνετο ἔτι μᾶλλον τῶν ὁμοίων του καὶ ὅτι διήρχετο τὰς νύκτας του εἰς χυδαῖον θέατρον, χάριν μιᾶς ἐλεεινῆς σχινοβάτιδος.

Ἡ κυρία Βανρενσελάερ Βανζάντ Βὰν Τούιλερ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πρῶτον συρμόν καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα ἐξετάσῃ καὶ μάθῃ τὰ συμβαίνοντα. Εὗρε τὴν ἐλπίδα τῆς οἰκογενείας προγευματίζουσαν παρὰ τὴν κλίνην, τὴν ἐνδεκάτην τῆς πρωίας, εἰς τὸ ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 34 οἰκημάτου. Τῷ ἀνέφερεν ἀπροκαλύπτως τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν καὶ ἀνέπνευσε ὅταν τῇ εἶπε τὴν ἀκριβῆ κατάστασιν τῶν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ζαμπρίσκη σχέσεών του. Οὐδὲν ἀπέκρυψε καὶ οὐδὲν ὡσαύτως ἐχαρακτήρισε, ἀλλ' ἀπλῶς τῇ ἐξωμολογήθη πάντα. Δις ἡ τρίς, κατὰ τὴν ἀφήγησιν, ἡ μήτηρ του ἐμειδίασε. Μετὰ βραχεῖαν σκέψιν, ἔδωκε διὰ τοῦ ριπιδίου τῆς ἐλαφροῦ κτύπημα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ ἐπανέλθῃ μετ' αὐτῆς, τὴν ἐπιούσαν, εἰς τὴν κατοικίαν τῶν προγόνων του διὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπ' ὀλίγον χρόνον. Ἐκεῖνος ἐδέξατο τὴν πρόσκλησιν μετὰ φαινομενικῆς προθυμίας καὶ μετὰ κρυφίας ἀποστροφῆς. Ὅτε ἀπεφασίσθη τοῦτο, ὅτε ἡ ἀξιότιμος γραῖα τὸν ἀφῆκεν ἐπ' ὀλίγον, ὁ Βὰν Τούιλερ μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν διασημότεον κοσμηματοπώλην καὶ ἐξελέξατο, μετὰ φιλοκαλίας, τὸ ὠραιότερον ἀδαμάντινον βραχιόλιον, ὅπερ ἠδυνήθησαν νὰ τῷ χορηγήσῃσι. Διὰ τὴν μητέρα του ἴσως; Θεέ μου, ὄχι! Ἐκεῖνη εἶχε τὰ οἰκογενειακὰ τῆς κοσμήματα.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶπω τὸ ὑπέρογκον ποσό, ὅπερ ὁ Βὰν Τούιλερ ἐπλήρωσε διὰ τὸ βραχιόλιον τοῦτο. Μόνον οἱ ἀδάμαντες τοῦ κλειθροῦ θὰ ἔκαμον νὰ πᾶλλη ἡ καρδία πατρικίας, καὶ ὅμοιον βραχιόλιον μόνον ἡγεμῶν πρὸς ἡγεμονίδα θὰ ἐπεμπεν. Ἐντὸς τῆς θήκης αὐτοῦ ὁ Βὰν Τούιλερ ἔθηκε, σκεπτικὸς, τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐφ' οὗ ἔγραψε παρακαλῶν τὴν δεσποινίδα Ὀλυμπίαν Ζαμπρίσκη νὰ δεχθῇ τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον ἐκ μέρους ἐνός, παρκαλοουθήσαντος μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ εὐχαριστήσεως τὰς παραστάσεις τῆς. Καὶ τοῦτο ἐγένετο σκοπίμως.

— Ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ βάλω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, διελογίσθη ὁ Βὰν Τούιλερ. Εἰς Βὰν Τούιλερ δὲν εἶμπορεῖ νὰ γράψῃ ἀνώνυμον ἐπιστολήν, οὔτε νὰ δω-

ρήσῃ τι ἀνώνυμος. Ἡ γέννησις ἔχει τὰ καθήκοντά της καὶ τὰ προνόμιά της.

Ὅταν ἀπέστειλε τὸ βραχιόλιον πρὸς δὲν ὄρον, ὁ Βὰν Τούιλερ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἡὐχαριστημένον. Ὄφειλε πρὸς τὴν νέαν ἐκείνην πολλὰς εὐαρέστους ὥρας, αἵτινες, ἀνευ ταύτης, θὰ τῷ ἐφαίνοντο μακρᾶι. Ἀπέτισε τὸ χρέος του, τὸ ἀπέτισεν ἡγεμονικῶς, ὡς ἤρμοζεν εἰς ἕνα Βὰν Τούιλερ.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας διῆλθεν εἰς τὴν λέσχην καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν πολλῶν πραγμάτων χρησίμων διὰ τὴν ἐκδρομὴν του, ἧτις ἐνίστε τῷ ἐνέπνεεν ἀποστροφὴν διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς. Ὅταν ἐπανῆλθε λίαν ἀργά, εὗρε ἐπιστολήν τινα ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ ἡ λέξις *Θέατρον* ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Ἦνοιξε διὰ τρεμούσης χεῖρὸς τὴν ἐπιστολήν, ἧτις βραδύτερον περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Λιθιγκστὼν, ὅστις τὴν ἐπέδειξε εἰς τὸν Στυβεζάν, ὅστις τὴν ἀνέγνωσε εἰς τὸν Δελανεύ, ὅστις μοὶ τὴν ἔδωκεν, ἐγὼ δὲ τὴν ἀντέγραψα, ὡς φιλολογικὸν περιέργον. Ἴδού τὴν, ἐκτὸς τῶν σφαλμάτων τῆς στίξεως καὶ τῆς ὀρθογραφίας.

Πρὸς τὸν Κύριον Βὰν Τούιλερ.

Φίλιπτε Κύριε,

»Σὰς ἐκφράζω τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὸ βραχιόλιον. Ἦλθε πολὺ ἐγκαίρως, διότι ἡ κωμῶδα τῆς δεσποινίδος Ζαμπρίσκη ἐτελείωσεν ἡ πλησάξει νὰ τελειώσῃ. Ἀδύνατον πλέον ν' ἀποκρύψω τὴν γενειάδα μου. Εἰς τὸ ἔξης θ' ἀφήσω πλέον τοὺς μύστακάς μου καὶ θὰ ἐκλέξω ἄλλο ἐπάγγελμα, ἀγνωστὸν ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ σὰς εἰδοποιήσω. Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃτε ἂν πωλήσω αὐτὸ τὸ βραχιόλιον. Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπροσδόκητον δῶρόν σας.

Ὁ ταπεινότετος δούλος σας

Κάρολος Μονμορενσὴ Βάλτερ.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ Βὰν Τούιλερ οὐδεμίαν ἀποστροφὴν πλέον ἠσθάνετο ἵνα διέλθῃ ἡμέρας τινὰς μετὰ τῆς μητρὸς του εἰς τὸν οἶκον τῶν προγόνων του. Ἐπειτα ἐταξείδευσε.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Ρηγγιάν Δακυρό, Εἰρήνην Ράγκου καὶ κκ. Γερ. Δρακάτον, Παν Ἀγγελῆν, Χ. Δημητρόπουλον, Γ. Τσιτσιλιάνην, Δ. Τσιριμῶκον, Κ. Δρακόπουλον, Ν. Καλογερόπουλον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—κυρίαν Μαρ. Ι. Μπαλῆ, Ἐλήθη ἀντίτιμον φύλλον. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Χρ. Π. Μαρκόπουλον. Ἐλήθη συνδρομὴ σας. Εὐχαριστοῦμεν. Μένουν εἰς διάθεσιν σας λεπ. 50. Τὴν ὑπ' ἀρ. 534 ἀποδείξιν σας, παρακαλεῖσθε, ζητήσατε παρὰ τοῦ κ. Α. Κουνοῦπη, παρὰ τῷ Ὑποκαταστήματι τῆς Βῆθ. Τραπεζῆς.—κ. Σ. Α. Σταμόπουλο. Διαρβώθη ἡ διευθύνσις σας.—κ. Ἰω. Μιχαηλίδην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Α. Σ. Μαρκίδης καὶ ἀπεστάλησαν αὐτῷ τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Λαμβάνετε ἐλλείποντας ἀριθμ. μετ' ἀποδείξεως. Ἐνεγράφη.—κ. Χρ. Παπαδημητρίου, δικηγόρον. Εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. Εὐτυχῶς δὲν μᾶς ἐπεσκέφη. Περιμένομεν. Τοῦ ἐν Βόλῳ διαμένοντος κ.

Ἐμμ. Νικολάεβιτς

διεκόψαμεν τὸ φύλλον, διότι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην συνδρομητῶν εἰς τὸ χαρτὶ μόνον.—κυρίαν Πολυζένην Στεφάνου. Εὐχαριστῶς.—κυρίαν Ἀκριδὴν Ναπη. Ἐλήθη ἡ συνδρομὴ σας ρούθλια 6. Ὄφειλετε ἡμῖν ρούθλιον ἐν δι' ἔξοδα φορτωτικῆς, διότι ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀποστολῆς εἶνε πολυέξοδος. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν.